

Het is 4 mei, als we aan het eind van de middag richting Ost-Friesland vertrekken. Dodenherdenking. Midden in de Wieringermeer zetten we de auto in de kant van de weg, en met ons een flink aantal andere automobilisten. We kijken uit over een graanveld, al flink in de groei. Een sombere, grijze lucht erboven en een frisse bries die ons in het gezicht waait. Onze buurman neemt de gelegenheid te baat om een sigaretje te roken. Ik zie het met goedkeuring aan. Wat toch een merkwaardige waardering voor de medemens en een vreemd gevoel van verbondenheid.

We slapen in een hotel en vroeg in de ochtend bereiken we ons doel, de camping van Neuharlingersiel. Hier zullen we de tent opzetten. De ochtend is wat mistroostig. Regen dreigt en er staat een stevig windje vanuit het oosten. Ons plan bestaat eruit om per bus naar Nessmersiel, onze eindplek van de vorige etappe te rijden. Vandaar is het ongeveer 30 kilometer naar hier, pal tegen de regen en de wind in. Waarom voegen we ons eigenlijk niet naar de omstandigheden? Waarom het hele stuk tegen de wind in lopen, als we ook met het windje in de rug, hetzelfde stuk kunnen afleggen? Zij het in tegengestelde richting. Dan zien we vanavond wel hoe we weer naar hier zullen komen.

De dijk is wederom ons kompas. In een hek hangen droevige, half leeg gelopen ballonnen. Overblijfselen van een kinderfeestje. Vandaag ontbreken kinderen, evenals andere toeristen geheel. Wel zijn er nog steeds flinke koppels rotganzen te vinden. Jullie moeten naar het noorden jongens, aan het nageslacht werken.

Aan de wadkant is het een saaie bedoening. Het is vloed en er staat een flinke bak water tegen de dijkvoet. Rob noemt de dijk lelijk en misschien is dat ook wel zo. Een groep regenwulpen trekt voorbij. De lichte miezerregen deert hen niet.

Het achterland heeft wat meer te bieden. Bloeiende koolzaadvelden, gele kwikstaarten, met riet omzoomde sloten en zowaar een trimparkoers: *Komm in Form, Lauf dich Fit.*

We nemen het ter harte, want de waarheid valt niet te loochenen.

Ook nog een paar huizen, omgeven door een bosschage van elzen en wilgen. Ze zijn te mooi want zwaar gerestaureerd en gemoderniseerd. We houden het erop dat ze bewoond worden door gepensioneerde tandartsen en bankdirecteuren in ruste.

Een groep van wel vijftig kleine rotvogeltjes begeleidt ons. Ja, zijn het nu kneuen of barmsijzen? De fel oplichtende gele kwik geeft minder aanleiding tot discussie.

En dan alweer een bosje van wilgen. Nu met een babbelende zwartkop. Ondertussen blijft het miezeren. Rob trekt z'n regenbroek aan, misschien dat het dan droog wordt.

Een volgend dorp, Bensersiel. Verval loert. De dag-parkeerplaats is lelijk aan lager wal. Alle techniek ter regulering van het stallingen der auto's is verroest en in onbruik. Ook het haventje is lekker rommelig. Er liggen een sleepboot de Lutje Horn, wat vissersboten, een paar plezierjachten en de veerboot naar Langeoog. Dat is het wel. Het is allemaal wat onschuldig en weinig modern. Ouderwets, zo zou je het wel kunnen noemen.

En er is natuurlijk een monument ter herinnering aan hoge zeestanden. Het record staat scherp en dateert van 1906, 4,77 m +. In 1962 kwam de zee in de buurt met een stand van 4,65 m+. Jammer dat we op een Therapiewegenstrecke stuiten. Deze doet afbreuk aan de zeemansromantiek. Stappentellers, caloriemetingen en dat alles om het vele vreten en zuipen te compenseren.

Even voorbij het dorp stuiten we op een fenomeen dat langs de hele Nederlandse waddendijk niet te vinden is: zand en lage duintjes. Deze moeten welhaast zeker, kunstmatig zijn, met zand dat door de mens is aangevoerd. En dan zijn er natuurlijk ook de onvermijdelijke strandstoelen, of beter strandkorven. Vandaag allemaal gesloten.

Wij worden ondertussen getroost met bemoedigende teksten, verzorgd door de Evangelische

Freikirchliche Gemeinde Ems. Kleine plaquettes laten ons het volgende weten:

“Gott spricht: Ich schenke euch ein neues Herz und lege einen neuen Geist in euch.” Vriend Rob wenst hier geen andere mededeling in te zien dan dat je God in geval van nood desnoods om een nieuwe neus kan vragen. Ken ik de wonderlijke kronkels in de geest van de personen die ik wel

mijn vrienden noem? Je zou haast denken van niet. En zo zijn er meer teksten: “Behüte dein Herz mit allen Fleiss denn daraus quellt das leben.” Nog nooit vertoont tijdens onze inmiddels honderden kilometers lange tocht langs de waddenkust. Maar we hebben hier dan ook van doen met een buitendijks recreatieterrein van een christelijke gemeente. Er is zelfs ruimte gevonden voor een Zeltkirche.

Laag water inmiddels. Het wad ligt er wat doods en verlaten bij. Strakke paalwerken, als een patroon van Mondriaan maar dan in slechts één kleur, grijs. Wat verder weg, in een uithoek is nog een stukje kwelder te zien. Bleekgeel van kleur. Nog niet in staat voorjaarskleuren en

levenslust te tonen. Wel zijn er vogels, en nu weten we het zeker, kneuen.

We zoeken de binnenkant van de dijk op, maar ook daar wil het wat triestige gevoel maar moeilijk verdreven worden. Het zal met het weer van doen hebben. Het blijft maar miezieren en waaien. In het polderland ontwaren we weinig vogels. Wat kieften en graspiepers en ganzen uiteraard. Dan komen we een groepje inlanders tegen, die zich, tot onze verbazing, met hetzelfde tijdverdrijf dat we al eerder, op Baltrum hebben waargenomen, onledig houden. Ook hier boselt men. Leefde Maarten Koning nog maar dan kon deze dat volksvermaak bestuderen vanuit z'n Bureau. Dan beleven we toch nog een aangenaam einde van de dag. We volgen een prachtig gelegen, lage zomerkade, voorzien van een bestrating waarover het goed wandelen is. Op de kwelder zitten flinke koppels rotgansen, tot groepen van honderd en meer. Een slechtvalk jaagt laag over hen heen. Dat mag de ganzen echter niet verontrusten en ook wij, kalme wandelaars doen hen niet opvliegen.

Wat klammig en koud bereiken we ons einddoel Nessmersiel. Nu dienen we nog slechts de terugweg naar ons beginpunt te overbruggen. We doen een halfslachtige poging tot liften. Ik zie ons staan. Twee oude, natgerogende mannen in druilregen die in de kant van de weg staan en liftgebaren maken. Geen kans natuurlijk. We doen nieuwe levenskrachten op in een klein café waarbij we de eigenaar deelgenoot maken van ons probleem. Er wordt een assistent tevoorschijn getoverd. Deze zal ons in de auto van de baas, en voor een schappelijke prijs, naar Neuharlingersiel brengen. Onze chauffeur maakt in eerste instantie de indruk van niet goed wijs te zijn. Maar, eenmaal plaats genomen hebbend achter het stuur blijkt hij niet alleen de omgeving goed te kennen maar ook goed te kunnen chauffeur. We praten over zijn leven en de omgeving. Zelf komt hij uit Esens. Daar is het geweldig. Ik kijk hem vragend aan: "Da haben wir gute Ärzte."

In eerste instantie begrijp ik hem niet "Gute Ärzte?"

Ze blijken daar, in ieder geval naar het oordeel van onze chauffeur over buitengewoon capabele doctoren te beschikken. Alleen al vanwege dit geweldige standpunt geven we hem, als hij ons afzet bij de camping van Neuharlingersiel, een flinke fooi. Wat een leuke man.

tekst: theo bakker
foto's: rob strietman